

USKON PUOLESTA

Jumalan sanan ajattomat totuudet vastauksena ajankohtaisiin kysymyksiin

Uskon Puolesta e-kirje nro 2, 2004 © Pasi Turunen

"Taivaaseen mennään suhteilla; jos sinne mentäisiin ansioiden mukaan, jäisitte te portin taakse ja koiranne päästettäisiin sisään"

Mark Twain (1835-1910)

Tiedemiehet keskustelevat siitä onko tämän maailman lisäksi olemassa rinnakkaisuniversumeita? Raamatun valossa voimme vastata myöntävästi. Kyllä on. Ja molemmissa on elämää.

Meillä ei tosin ole näistä maailmoista henkilökohtaista kokemusta ohitse Jumalan ilmoituksen sanan, Raamatun. Siksi joudumme puhumaan nöyrästi: Taivas on varattu armahdetuille syntisille. Helvetti on niille, jotka ovat torjuneet Jumalan anteeksiantamuksen Kristuksessa.

Kumpikin paikka on varattu syntisille ja rikkoneille ihmisille. Ero siis ei ole kansoituksessa. Siinä missä toisessa paikassa olevat saavat ansionsa mukaan toisessa olevat, kun sitä verrataan siihen mitä he tässä lyhyessä elämässään ovat tehneet, saavat suhteettoman paljon siihen nähden mitä ovat ansainneet. Jälkimmäisellä tarkoitan tietenkin taivasta, jossa armahdetut syntiset saavat nauttia ajallisiin tekoihinsa nähden mittaamattomasti ja ikuisesti sellaista hyvyyttä, jota eivät todellakaan ole ansainneet.

Onko tämä kysymyksen asettelu jotenkin yllättävä?

Useinhan me asetamme asiat toisinpäin ja liitämme ongelman helvettiin: Lyhyen elämän aikana tehdyistä hetkellisistä pahoista teoista säädetty ikuisesti kestävä rangaistus koetaan kyseenalaiseksi ja ristiriitaiseksi Jumalan oikeudenmukaisuuden kanssa. Olivatpa pahat teot minkälaisia tahansa ne ovat kuitenkin hetkellisiä ja ikuinen rangaistus tuntuu ajallisesti ajateltuna täysin suhteettomalta.

Mielenkiintoista on se miten helposti tällaisten emotionaalisesti ladattujen ongelmien noustessa ihminen mieluummin kyseenalaistaa Jumalan oikeudenmukaisuuden kuin oman syntisyytensä. Me arvioimme Jumalan tuomio-oikeutta omasta ajallisesta näkökulmastamme, sen sijaan, että arvioisimme omia syntejämme Jumalan iankaikkisesta näkökulmasta ja Hänen synneistämme säättämän rangaistuksen valossa. Niin kuin maallisessa oikeudessaakin, ainoa keino tietää miten vakavasta rikkeestä on kysymys on katsoa minkälainen rangaistus siitä on säädetty.

Puhtaasti oikeudenmukaisuuden näkökulmasta armo on yhtä ongelmallinen kuin rangaistuskin. Jos iäti kestävä rangaistus ajallisista synneistä on kohtuuton, niin eikö yhtä lailla ole kyseenalaista palkita ketään ajallisista teoista iäti kestävällä autuudella? Mikä oikeuttaa meidät vaatimaan rangaistuksen keston suhteuttamista tehtyihin tekoihin, mutta epäjohdonmukaisesti estää meitä vaatimasta myös palkkion suhteuttamista tehtyihin tekoihin. Eikö hetkellisistä ajallisista hyvistä teoista pitäisi olla seurauksena vain hetken kestävä autuus?

Mutta eihän taivaaseen päästäkään tekojen perusteella, joku protestoi. Taivaaseen päästään armosta, kun synnit on saatu anteeksi. Jeesus on kantanut uskovien synnit.

Tämä vastalause vain pahentaa tilannetta oikeudenmukaisuuden näkökulmasta. Ne, jotka ovat tehneet pahaa pääsevät taivaaseen ilman, että hyviä tekoja otetaan edes lukuun! Eikö tämä ole niin väärin, niin väärin? Armo on väärin! Me vaadimme oikeudenmukaisuutta!!! Jumalan on oltava reilu. Ja siihen sisältyy se, että kaikkien erotuksetta on päästävä taivaaseen, eikä ketään rangaista?

Vaikka onkin raamatullisesti totta, että ne, jotka pääsevät taivaaseen pääsevät sinne Jeesuksen teon perusteella, ei se ratkaise ongelmaa lopullisesti. Edelleenkin pitää paikkaansa se, että ne, jotka menevät taivaaseen pääsevät sinne pahoista teoistaan huolimatta, toisen, nimittäin Jeesuksen ansion perusteella, eivät omasta ansiostaan. Ongelma pysyy paikallaan: Taivaassa on väkeä, jolla ei, mitä heihin itseensä tulee, ole sinne mitään asiaa!

Voi hyvin olla totta, että helvetti on epäoikeudenmukainen *meidän* käsityksemme mukaan. Mutta mistä me tiedämme, että helvetti on epäoikeudenmukainen *Jumalan* käsityksen mukaan? Millä perusteella me arvelemme, että meillä on kirkkaampi käsitys oikeudenmukaisuudesta kuin Jumalalla? Eikö ole ainakin mahdollista, että helvetti tuntuu meistä

epäoikeudenmukaiselta koska me emme luotuina, rajallisina ja langenneina kykene näkemään kaikkia niitä tekijöitä, jotka Jumala näkee arvioidessaan sopivaa rangaistusta?

Jos asiaa tarkastellaan pelkästään inhimillisen oikeudenmukaisuuden mittarein ei taivas vaikuta sen oikeudenmukaisemmalta kuin helvetikään. Mutta monet haluaisivat mieluummin kiistää Jumalan tuomio-oikeuden ja päästää kaikki taivaaseen, koska tuomio ei sovi heidän synnin turmelemaan käsitykseensä siitä mikä on oikeudenmukaista. Taivaaseen me haluaisimme Jumalan päästävän kaikki, pienet ja suuret syntiset, vaikka se olisi yhtä lailla epäoikeudenmukaista. Mutta helvettiin emme sallisi Jumalan ketään tuomitsevan.

Martti Luther saattoi olla oikeassa siinä, että Jumalan tuomion kyseenalaistaminen johtuu uskon ja luottamuksen puutteesta. Meillä ei ole uskoa siihen, että Jumala on oikeudenmukainen silloinkin, kun Hän meistä vaikuttaa väärältä. Kuitenkin Raamattu vakuuttaa Hänen olevan ehdottoman oikeudenmukainen.

"Jos taas huolestuttaa se, että on vaikeata puolustaa Jumalan lempeyttä ja vanhurskautta, hän kun tuomitsee kadotukseen ne, jotka [mielestämme] eivät ole sitä ansainneet . . . niin Jumalaa on tässä asiassa kunnioitettava ja pelättävä: hän on sangen lempeä niissä, jotka hän aivan ansiottomina vanhurskauttaa ja pelastaa; hänen jumalalliselle viisaudelleen on suotava ainakin jonkin verran liikkumisvapautta, niin että hänet uskotaan oikeamieliseksi silloin, kun hän meistä näyttää väärältä . . . Jos me siis tunnustamme, vaikkapa vain luonnon ollessa opastajamme, että inhimillinen voima, väki, viisaus, tieto, olemus ja kaikki omamme eivät ole kerrassaan mitään, kun niitä verrataan jumalalliseen voimaan, väkeen, viisauteen, tietoon, olemukseen, niin kuinka suuri onkaan meidän järjettömyytemme, me kun hätyytämme Jumalan vanhurskautta ja tuomiota ja vaadimme itsellemme niin ratkaisevaa tuomio-oikeutta, että pyrimme käsittämään, arvostelemaan ja punnitsemaan jumalallista tuomiota! . . . Kaikissa muissa asioissahan me myönnämme Jumalalle jumalallisen majesteettisuuden, mutta me olemme valmiit, kun on kysymyksessä hänen tuomionsa, kieltämään sen emmekä me voi uskoa sen vertaa, että hän on oikeamielinen, vaikka hän on meille luvannut, että me kaikki kerran, kun hän tuo ilmi kunniansa, saamme nähdä ja tunnustella hänen olleen ja yhä olevan oikeamielinen." (Sidottu Ratkaisuvälillä, s. 323, 324)

Koen suurta myötätuntoa niitä ihmisiä kohtaan, jotka kamppailevat näiden kysymysten kanssa. En lainkaan halua vähätellä tämän kysymyksen moniulotteisuutta. Yksikään, jolla on vähäisintäkään tajua siitä mitä helvetti merkitsee ei voi suhtautua asiaan kevytmielisesti.

Useimmat helvettiä vastaan nostetut argumentit johtuvat kuitenkin vähintään yhtä paljon pinnallisista mielikuvista ja ajattelumattomuudesta, kuin todellisista ongelmista itse asian suhteen. Monilla on täysin virheellisiä käsityksiä siitä mitä Raamattu helvetistä opettaa. Monilla voi olla yhtä pinnallisia ja virheellisiä mielikuvia taivaastakin, jotka samalla vaikeuttavat helvetin ymmärtämistä.

Uskon Puolesta internetsivuilla (www.patmos.fi/uskonpuolesta) olevassa artikkelissani "Helvetti ja Jumalan rakkaus" käsittelen erästä yleisönosastokirjoitusta, joka paljastaa monia virheellisiä mielikuvia helvetistä. Mistä tämän kaltaiset väärät mielikuvat syntyvät? Kenties vika on julistuksessa, joka ei ole kyennyt pureutumaan tähän kysymykseen riittävällä raamatullisella ja älyllisellä selkeydellä. Toisaalta olemme siinä määrin oman aikamme lapsia, että emme aina huomaa saavamme enemmän vaikutteita uskollamme ympäröivästä kulttuurista ja sen edustamasta humanismin läpäisemästä arvomaailmasta kuin Raamatusta. Lukemamme kirjat ja lehdet, katselemamme tv-ohjelmat, videot ja elokuvat sisältävät usein hyvin toisenlaiselta pohjalta nousevan käsityksen ympäröivästä todellisuudesta, kuin minkä Raamattu eteemme avaa.

Kristittyinä meillä on kuitenkin erityinen velvoite uskoa ja luottaa Jumalan sanaan. Raamatusta on helpommin ja vaikeammin uskottavia asioita. Joskus uskomme ongelmat ovat emotionaalisella tasolla eikä niinkään asiatasolla. Silloin, kun eteemme tulee asioita, joita emme kykene käsittämään me voimme tynnyttää levottoman sydämemme uskossa Jumalaan, joka meidän epäilyistämme huolimatta tietää mitä tekee ja toimii takuulla oikeudenmukaisesti ja vanhurskaasti.

Augustinus on sanonut osuvasti: "Vaikka ihminen ei tuntisikaan Jumalan viisauteen kätkeytyä syytä, älköön hän unohtako, että on vain ihminen. Ei pidä luulla Jumalaa typeräksi, jos itse ei täysin käsitä Hänen viisauttaan."

USKON PUOLESTA
Pasi Turunen